

Sygnatura akt I C 93/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

J., dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jaworze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Termena-Maciejewska

Protokolant: sekr. sądowy Klaudia Piotrowska-Król

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 r. w Jaworze

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko Z. S.

- roszczenia z umów bankowych innych

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 93/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanego Z. S. kwoty 36.872,41 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym z kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa wskazała, że w dniu 22 września 2010 roku Z. S. zawarł umowę pożyczki z (...) Bankiem (...) S.A. Pozwany nie wywiązał się z przedmiotowej umowy wobec czego niespłacona kwota stała się wymagalna. W dniu 08 lipca 2015 roku na podstawie umowy cesji strona powodowa wstąpiła w prawa niezaspokojonego wierzyciela (...) Banku (...) S.A.

W odpowiedzi na pozew Z. S. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że dochodzone roszczenie jest przede wszystkim nieudowodnione, bowiem strona powodowa nie przedłożyła umowy pożyczki na którą wskazała w pozwie. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia, bowiem z uwagi na problemy finansowe zaprzestał spłaty pożyczki pod koniec 2011 roku. Wcześniej nie było prowadzone z tego tytułu żadne postępowanie sądowe i nie został wydany bankowy tytuł egzekucyjny.

Na rozprawie w dniu 01 marca 2016 roku Z. S. podtrzymał swoje stanowisko.

Pismem procesowym z dnia 18 marca 2016 roku strona powodowa podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko. W uzasadnieniu wyjaśniała, że wobec pozwanego prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia dochodzonego obecnie roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 22 września 2010 roku Z. S. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką akcyjną umowę pożyczki na kwotę 29.050,00 złotych. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty całości zadłużenia w 60 ratach. Wysokość miesięcznej raty wynosiła

672,92 złotych. Termin spłaty pierwszej raty przypadał na dzień 10 października 2010 roku, zaś ostatniej – na dzień 10 września 2015 roku.

Dowód:

- akta Sądu Rejonowego w Jaworze o sygn. I Co 606/12, k. 3 – 6,
- z przesłuchania pozwanego Z. S., k. 22 verte.

Z. S. nie spłacił pożyczki.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 29 maja 2012 roku (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą K. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny numer (...) przeciwko Z. S..

Dowód:

- akta Sądu Rejonowego w Jaworze o sygn. I Co 606/12, k. 2.

W dniu 25 czerwca 2012 roku (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. wystąpił do Sądu Rejonowego w Jaworze o nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) z dnia 29 maja 2012 roku.

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 606/12 Sąd Rejonowy w Jaworze nadał klauzulę wykonalności wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko Z. S.. Tytuł wykonawczy wydano w dniu 27 czerwca 2012 roku.

Dowód:

- akta Sądu Rejonowego w Jaworze o sygn. I Co 606/12, k. 1, 15.

W dniu 19 lipca 2012 roku (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legnicy C. W. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu egzekucyjnego - bankowego tytułu egzekucyjnego numer (...) z dnia 29 maja 2012 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Postanowieniem z dnia 30 lipca 2012 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygnaturze akt KM 2124/12 zostało wszczęte. Postanowieniem z dnia 16 listopada 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Legnicy C. W. przekazał sprawę o sygnaturze akt KM 2124/12 Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R., który kontynuował postępowanie egzekucyjne przeciwko Z. S. pod sygnaturą akt KM 746/12.

Dowód:

- akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R. o sygn. KM 746/12.

W dniu 08 lipca 2015 roku (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. i Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarli umowę mocą której (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. zbył na rzecz Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wierzytelności, które szczegółowo wskazane miały zostać w załączniku do umowy, stanowiącym jej integralną część. Jedną z wierzytelności była wierzytelność wobec Z. S. wynikająca z umowy pożyczki z dnia 22 września 2010 roku.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności, k. 8 – 12.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2015 roku wierzyciel (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. wystąpił o umorzenie postępowania egzekucyjnego w związku z zawarciem umowy przelewu wierzytelności z dnia 08 lipca 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 10 września 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R. umorzył postępowanie egzekucyjne o sygnaturze akt KM 746/12.

Dowód:

- akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R. o sygn. KM 746/12.

Pismem z dnia 22 grudnia 2015 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawiadomił Z. S., że nabył wierzytelność wobec niego w kwocie 37.255,07 złotych.

Dowód:

- pismo z dnia 22 grudnia 2015 roku, k. 5 – 6.

W dniu 25 stycznia 2016 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego, w którym oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność wobec Z. S. wynikająca z umowy pożyczki z dnia 22 września 2010 roku.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 25 stycznia 2016 roku, k. 7.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie o treści rozstrzygnięcia Sądu decydowała ocena skuteczności podniesionego przez Z. S. zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 123 § 1 punkt 1 kc, bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Niewątpliwie zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i co do zasady wystąpienie do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego, przerywa bieg terminu przedawnienia.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że należność wynikająca z umowy pożyczki łączącej pierwotnego wierzyciela i pozwanego przedawniała się z upływem trzech lat. Wymagalność każdej z rat następowała wraz z nadejściem terminu ich płatności. Termin płatności pierwszej raty przypadał na dzień 10 października 2010 roku. Przy przyjęciu zatem wymagalności roszczenia objętego umową pożyczki najwcześniej z dniem 10 października 2010 roku, uległoby ono przedawnieniu z dniem 11 października 2013 roku. Bieg terminu przedawnienia o to roszczenie został jednak przerwany przez czynność wierzyciela. Jak wynika z akt sprawy tutejszego Sądu o sygnaturze I Co 606/12, w dniu 25 czerwca 2012 roku pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 29 maja 2012 roku wystawionemu wobec pozwanego. Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wskazanemu tytułowi przerwało bieg przedawnienia, który następnie został zawieszony do czasu uwzględnienia tego wniosku, tj. do czasu wydania tytułu wykonawczego, co nastąpiło w dniu 27 czerwca 2012 roku (k. 15 verte, akta o sygn. I Co 606/12). Z tą też chwilą bieg przedawnienia zaczął biec na nowo. Mimo, iż w przeszłości istniały rozbieżności co do skutecznego przerwania biegu przedawniania przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, obecnie pogląd o tym, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia jest dominujący w judykaturze i zyskał powszechną aprobatę (wyr. SN z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04; wyr. SN z dnia 12 stycznia 2012 roku, II CSK 203/11; wyrok SN z dnia 05 listopada 2004 roku, II CK 478/03; wyr. SA

w Katowicach z dnia 07 maja 2014 roku, I ACa 1215/13). Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności stanowi bowiem – poza przypadkami nadawania tej klauzuli z urzędu – *conditio sine qua non* zaspokojenia roszczenia. Do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Stąd też złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 kc).

Jak wynika z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R. o sygnaturze KM 746/12 (a wcześniej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legnicy C. W., sygn. akt KM 2124/12) w dniu 19 lipca 2012 roku pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. wystąpił w oparciu o wskazany powyżej tytuł wykonawczy z wnioskiem egzekucyjnym wobec Z. S.. Następnie w dniu 07 września 2015 roku ten sam wierzyciel złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego w związku z przelewem wierzytelności na rzecz strony powodowej. Postanowieniem z dnia 10 września 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R. umorzył postępowanie egzekucyjne co do należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 29 maja 2012 roku wystawionym wobec pozwanego, a dochodzonych w ramach postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela. Mimo nie wskazania przez sądowy organ egzekucyjny wprost w postanowieniu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego podstawy prawnej umorzenia, nie ulega wątpliwości, że umorzenie postępowania nastąpiło w oparciu o przepis art. 825 punkt 1 kpc. Umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło bowiem na wniosek wierzyciela mimo braku wyegzekwowania roszczenia w całości, a brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego pozwalającego uznać, że dalsza egzekucja byłaby nieskuteczna. Przeciwnie z akt egzekucyjnych oraz przesłuchania samego Z. S. wynika, że posiada on majątek, z którego prowadzona była egzekucja od około trzech lat, w tym majątek nieruchomości, z którego prowadzona była licytacja. Za umorzeniem postępowania egzekucyjnego co do należności przysługujących wierzycielowi w oparciu o przepis art. 825 punkt 1 kpc przemawia także fakt, że Komornik w zakresie kosztów powstałych w toku prowadzonej przez siebie egzekucji postanowił prowadzić dalej postępowanie. Po wtóre, strona powodowa nawet nie podnosiła twierdzeń tego rodzaju, że przyczyną złożenia przez pierwotnego wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania była bezskuteczność egzekucji. Należy zatem przyjąć, że wyłączną przyczyną złożenia przez pierwotnego wierzyciela wniosku o umorzenie egzekucji było zbycie wierzytelności będącej przedmiotem egzekucji w toku postępowania egzekucyjnego, co zresztą zostało wskazane w piśmie z dnia 31 sierpnia 2015 roku kierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaworze K. R..

Podsumowując powyższe, Sąd ostatecznie stanął na stanowisku, że przerwanie biegu terminu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji zostało zniweczone późniejszym umorzeniem postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 746/12 na wniosek wierzyciela (art. 825 punkt 1 kpc).

Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym nie zawierają normy prawnej, która by *expressis verbis* wskazywała, jakie skutki w zakresie prawa materialnego, w tym co do biegu przedawnienia, wywołuje bądź nie - umorzenie postępowania egzekucyjnego. Tym samym na podstawie art. 13 § 2 kpc odpowiednie zastosowanie znaleźć powinny przepisy o procesie. W analizowanej sprawie do umorzenia postępowania egzekucyjnego doszło na podstawie art. 825 punkt 1 kpc, czyli na skutek wniosku pierwotnego wierzyciela (Banku). Co do zasady wszczęcie postępowania egzekucyjnego następuje poprzez złożenie wniosku egzekucyjnego do komornika sądowego, zaś wszczęcie procesu - poprzez złożenie pozwu. Zdaniem Sądu, pomiędzy wniesieniem pozwu i wnioskiem egzekucyjnym zachodzi zatem pewnego rodzaju podobieństwo. Zarówno złożenie pozwu, jak i wniosku egzekucyjnego, przerywa bieg przedawnienia. W obu przypadkach wola podmiotu wszczynającego postępowanie decyduje o jego zakończeniu. Wierzyciel (powód) cofając wniosek (pозew) poprzez czynność dyspozytywną rezygnuje z ochrony prawnej. Skoro więc rezultatem tej rezygnacji w przypadku cofnięcia pozwu jest zniweczenie skutków materialno - prawnych związanych z jego wniesieniem w myśl art. 203 § 2 kpc, brak jest podstaw jurydycznych do przyjęcia, że takich konsekwencji nie wywołuje analogiczna rezygnacja z dochodzenia wykonania zobowiązania poprzez cofnięcie wniosku egzekucyjnego. Formuła żądania umorzenia egzekucji podkreśla, że jedynym dysponentem postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel i zawiera w sobie oświadczenie o cofnięciu wniosku egzekucyjnego. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że ewentualne oświadczenie wierzyciela o cofnięciu wniosku egzekucyjnego, powinno zostać potraktowane jako wiążące żądanie umorzenia egzekucji i to niezależnie od stadium postępowania egzekucyjnego. Przewidziane w art. 203 § 2 kpc zdanie

pierwsze zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia. Brak tego przepisu prowadziłby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 punkt 1 kc w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążenie do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadniona na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu. Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma na podstawie art. 13 § 2 kpc odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 kpc zdanie pierwsze i oznacza to, że umorzenie tego postępowania na podstawie art. 825 punkt 1 kpc niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem, jak to trafnie przyjął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 lutego 2015 roku (uch. SN z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/15; także wyr. SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, niepubl., , wyr. SA w Warszawie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt I ACa 100/10, LexOmega; wyr. SN z dnia 10 października 2003 roku, sygn. akt II CK 113/02, LexOmega).

Podsumowując powyższe, Sąd ostatecznie przyjął, że w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia wskutek złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w stosunku do strony powodowej w zakresie dochodzonej przez nią obecnie wierzytelności. Termin przedawnienia roszczenia głównego w wysokości 23.998,40 złotych (objętego (...) i umową przelewu) dla strony powodowej wobec Z. S. zaczął biec od dnia wydania tytułu wykonawczego, tj. od dnia 27 czerwca 2012 roku, i upłynął z dniem 28 czerwca 2015 roku. W niniejszej sprawie pozew został złożony w dniu 01 lutego 2016 roku, a zatem już po upływie terminu przedawnienia roszczenia głównego.

W ocenie Sądu, wraz z przedawnieniem należności głównej przedawnieniu uległy świadczenia uboczne w postaci odsetek na kwotę 12.874,01 złotych. Odsetki jako świadczenie okresowe przedawniają się co prawda każda z osobna po upływie trzyletniego terminu liczonego od dnia wymagalności poszczególnej odsetki, przy czym roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uch. SN z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04.). Przyjmując zatem, że należność główna przedawniła się z dniem 28 czerwca 2015 roku, to wraz z przedawnieniem należności głównej odsetki wyliczone przez pierwotnego wierzyciela, jak i wyliczone po umowie cesji przez stronę powodową do dnia 27 czerwca 2015 roku, przedawniły się z dniem 28 czerwca 2015 roku. Od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 25 stycznia 2016 roku, tj. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, odsetki zaś nie powinny być już naliczane, ponieważ z dniem 28 czerwca 2015 roku świadczenie główne wskutek przedawnienia zmieniło się w tzw. zobowiązanie niezupełne, którego cechą jest "niemożność jego przymusowej realizacji" („Komentarz do kodeksu cywilnego” pod red. S. Rudnickiego, Warszawa 2004, str.442).

W tych okolicznościach należało uznać skuteczność podniesionego przez pozwanego Z. S. zarzutu przedawnienia roszczenia, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa.

Sygn. akt I C 93/16

ZARZĄDZENIE

1. odnotować treść uzasadnienia,
2. odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia,
3. kal. 14 dni.

J., dnia 11 maja 2016 roku